

Oğlan ve Kızıl Sincap

Çınar BİBER

Ođlan ve Kızıl Sincap

Çınar BİBER

Yeşil bir ormanın kıyısındaki küçük bir kasabada Sam adında bir oğlan yaşırdı. Açık kahverengi teni, kısa dalgalı siyah saçları ve mutlu olduğunda ortaya çıkan, ön dişleri aralıklı bir gülümsemesi vardı. Sam doğayı her şeyden çok sevdi. Her gün okuldan sonra parlak sarı yağmurluğunu ve yeşil lastik çizmelerini giyer, yaprak iğneli bez çantasını kapar ve hayvanları izlemek için ormana giderdi.

Bir sabah Sam özel bir şey gördü. Kızıl bir sincap uzun bir meşe ağacına tırmandı. Tüyleri kızıl kahverengi, karnı krem beyazıydı ve kulaklarında uzun püsküller vardı. Sincap minik patilerinde bir meşe palamudu tutuyordu. Sam bir çalının arkasından sessizce izledi. "Merhaba küçük sincap," diye fısıldadı. Sincap gür kuyruğunu salladı ve palamudu kemirdi. Sam onun hakkında her şeyi öğrenmek istedi.

Okulda Sam, öğretmeni Leyla Hanım'a sincabı anlattı. Öğretmenin yeşil bir bahçıvan önlüğü ve gözlüğü vardı, nazikçe gülümsedi. "Kızıl sincaplar harikadır," dedi. "Yaşamak için ağaçlara, yemek için yiyeceğe ihtiyaçları vardır." Sam, "Ne tür yiyecek?" diye sordu. Leyla Hanım açıkladı: "Orman ağaçlarından fındık, tohum ve meyveler." Sam daha fazlasını öğrenmeye karar verdi. Sincaplara yardım etmek istiyordu.

Okuldan sonra Sam bir defterle ormana döndü. Kızıl sincabı çizdi ve neler yaptığını yazdı. Sincap bir ağaca tırmandı ve başka bir dala atladı. Yumuşak toprağa bir meşe palamudu gömdü. Sam sincapların sonra yemek için fındık sakladığını öğrendi. Ayrıca sincabın güvenle hareket etmek ve yiyecek bulmak için birçok ağaca ihtiyacı olduğunu gördü. "Ağaçlar senin için bir market ve bir oyun alanı gibi," diye fısıldadı Sam.

Sam ormanın bazı yerlerinde az ağaç olduğunu fark etti. Sincap başka bir ağaca ulaşmak için açık alanı geçmek zorundaydı. Sam endişelendi. "Ya bir şahin onu görürse?" diye düşündü. Leyla Hanım'ın yaşam alanlarının korunması gerektiğini söylediğini hatırladı. Bu yüzden Sam sınıfından yardım istemeye karar verdi. Ertesi gün defterini okula götürdü ve arkadaşlarına sincabın ihtiyaçlarını gösterdi. "Ağaç dikebiliriz!" dedi.

Leyla Hanım ellerini çırdı. "Ne harika bir fikir, Sam!" dedi. "Yerli orman ağaaları dıkeceğiz. Bunlar kıvıl sıncaplar ve daha birçok hayvan için güvenli bir yuva olacak." Sınıf sevinçle bağırđı. Leyla Hanım onlara meşe, fındık ve üvez ağaalarının resimlerini gösterdi. "Bu ağaalar yiyecek ve barınak verir," dedi. Sam heyecanlandı. Dikmeye başlamak için sabırsızlanıyordu.

Dikim günü sınıf ormanının kıyısına yürüdü. Leyla Hanım bahçe eldivenlerini giydi ve bir mala taşıdı. Sam sarı yağmurluğunu giydi ve küçük bir meşe fidanı taşıdı. Diğer çocuklar kürek ve sulama kapları taşıdı. "Önce bir çukur kazın," dedi Leyla Hanım. Sam dikkatlice kazdı. Fidanı çukura yerleştirdi ve toprağı hafifçe bastırdı. "Büyü ve güçlen," dedi küçük ağaca.

Bütün sabah çocuklar ağaç dikti. Sam'in arkadaşı Mia bir solucan buldu ve nazıkçe kenara taşıdı. "Solucanlar toprağa yardım eder," dedi Leyla Hanım. Sam üç ağaç dikti. Her birini suladı. Sonra ormana baktı. "Bu ağaçlar sincaplara yuva olacak," dedi. Leyla Hanım başını salladı. "Kuşlara, böceklerle ve daha birçok canlıya da. Buna biyoçeşitlilik denir." Sam bu kelimeyi sevdi.

Dikimden sonra sınıf çimenlere oturdu. Leyla Hanım onlara yeni bir ağaçta yaşayacak bir yer bulan kıızıl bir sincabın hikâyesini anlattı. "Ağaç diktiğimizde doğaya yardım ederiz," dedi. Sam izlediği kıızıl sincabı düşündü. Yeni ağaçları bulacağını umdu. Yavru sincapların dallarda oynadığını hayal etti. "Dünyanın canlı kalmasına yardım ediyoruz," dedi.

Haftalar geçti. Sam her gün yeni ağaçları ziyaret etti. Onları suladı ve yabancı otları yoldu. Bir sabah kırmızı bir pırıltı gördü. Kızıl sincap yeni bir fidana koştu ve onu kokladı. Küçük bir çukur kazdı ve bir meşe palamudu gömdü. Sonra ağaca tırmandı. Sam'in kalbi hızla çarptı. "Yeni ağaçları sevdi!" diye fısıldadı. Sincabın yiyeceği ve barınağı olacağını biliyordu.

Sam gördüklerini Leyla Hanım'a anlattı. Öğretmen gülümsedi. "Görüyorsun Sam, doğaya sahip çıktığımızda yaşam alanlarını koruruz. Yaşam alanları da biyoçeşitliliği korur—yani bütün farklı canlıları." Sam başını salladı. Artık anlıyordu. Kızıl sincabın ağaçlara, ağaçların da bakıma ihtiyacı vardı. "Daha çok ağaç dikebilir miyiz?" diye sordu. Leyla Hanım güldü. "Elbette! Koskoca bir orman dikebiliriz."

Sınıf okulun çevresine ve parka daha çok ağaç dikti. Sam ailesini yardıma çağırdı. Küçük kız kardeşi bir fındık fidanı dikti. "Bu sincapları doyuracak," dedi Sam ona. Kız kardeşi parladı. Bütün kasaba katıldı. Kısa sürede yeni ağaçlar manzarayı süsledi. Sam yaprak iğnesini gururla taktı. Kendini ormanın koruyucusu gibi hissetti.

Güneşli bir öğleden sonra Sam bir meşe ağacının altında oturdu. Püsküllü kulakları ve gür kuyruğu olan kıvılcık bir sincap yaklaştı. Bir meşe palamudu tutuyordu ve Sam'e baktı. "Yine merhaba," dedi Sam yumuşakça. Sincap burnunu oynattı ve palamudu gömdü. Sam gülümsedi. Sincabın güvenli bir yuvası olduğunu biliyordu. Ağaçlar uzun ve güçlü büyüyecekti. Ve orman canlılıkla dolacaktı.

Sam küçük eylemlerin bile büyük fark yaratabileceğini öğrendi. Kızıl sincapların yaşamak için ağaçlara, yemek için yiyeceğe ihtiyacı olduğunu öğrendi. Ağaç dikmenin birçok hayvana yardım ettiğini öğrendi. Ve doğaya sahip çıkmanın önemli olduğunu öğrendi. "Hepimiz yaşam alanlarını korumaya yardım edebiliriz," dedi sınıfına. "Tek bir ağaç bile yuva olabilir." Herkes hemfikirdi.

Artık Sam ormanda yürüdüğünde sincapları, kuşları ve böcekleri görüyor. Sınıfının diktiği ağaçlar büyüyor. Toprağı gölgeliyor ve toprağı tutuyor. Kızıl sincabın artık bir ailesi var. Sam yavruların birbirini kovalamasını izliyor. Mutlu hissediyor. İnsanlar sahip çıktığı için ormanın canlılıkla dolu olduğunu biliyor.

Sam hâlâ sarı yağmurluğunu giyiyor ve yaprak iğneli çantasını taşıyor. Hâlâ kıızıl sincapları izliyor. Ama artık fırsat buldukça ağaç da dikeyor. "Doğa bize çok şey veriyor," diyor. "Onu koruyarak biz de karşılık verebiliriz." Ve kıızıl kahverengi tüyleri ve püsküllü kulaklarıyla kıızıl sincap bir daldan cıvıldıyor, sanki teşekkür eder gibi.